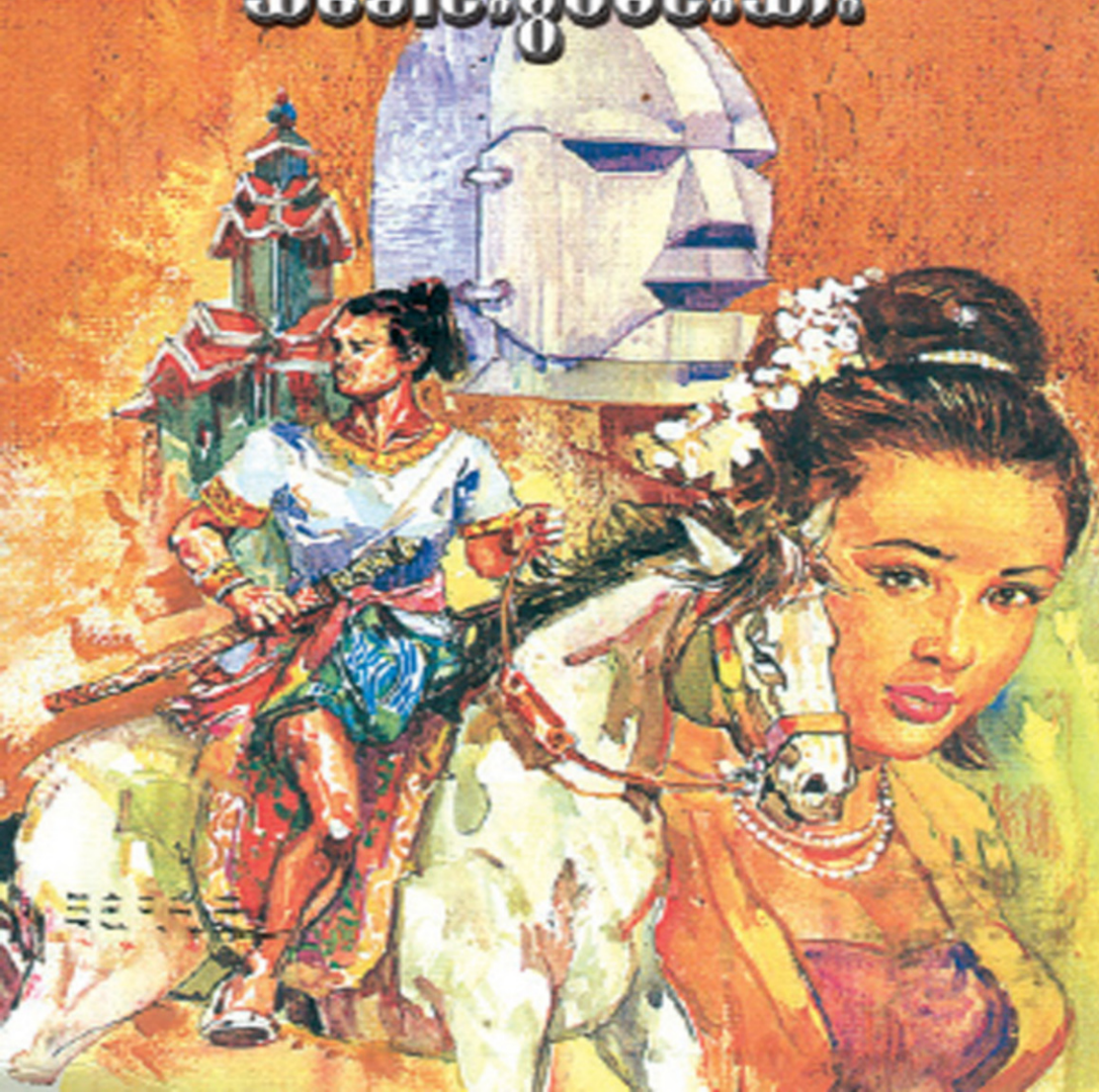

ဒုန့်ရွှေများ ဆံခေါင်းစွပ်မင်းသား

ဒဂုန်ရွှေမျှား (၁၈၉၅- ၁၉၈၂)

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၈၉၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂) ရက်နေ့တွင် ပြည်မြို့၌ အဖကုန်သည် ဦးချစ်ထွန်း၊ အမိဒေါ်စော (စောကလေး)တို့ မှ မွေးဖွားခဲ့သော တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်း ဦးတင်၊ ငယ်စဉ်က အိမ်တွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်ဆရာများ ဖြင့် ပညာစတင်သင်ကြားခဲ့ပြီး တတိယတန်းမှ စ၍ ပြည်မြို့ အစိုးရ ဟိုက်စကူးကျောင်းတွင် တတိယတန်းမှ ဒသမတန်း အောင်သည် အထိ သင်ကြားခဲ့သည်။ ၁၉၁၃-၁၄ခုနှစ်တွင် ဒသမတန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ခေတ္တမျှ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ နောက် စပါးကုန်သည် အလုပ်လုပ်သည်။ ထိုသို့လုပ်ရင်း စပါးကုန်သည်၊ မြေပိုင်ရှင်၊ သမာဓိမြို့ဝန် ဦးပြုံး၏ သမီး ဒေါ်သိန်းခင်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် ရှေ့နေစာမေးပွဲ အောင်မြင်၍ ရှေ့နေဘဝ၊ နောက် သတင်းစာ ကိုယ်စားလှယ်၊ သတင်းထောက်၊ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဘဝများကို ရရှိခဲ့ပြီး စစ်ကြိုခေတ်၊ မြန်မာ စာရေးဆရာများ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား ကာလမှာ ပင် "ပြည်မောင်တင်" ကလောင်အမည်၊ နောင် "ဒဂုန်ရွှေမျှား" ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၁၉၁၇ ခုနှစ် မတ်လတွင် သူရိယမဂ္ဂဇင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ "

ဝတ္ထုရေးသူများကို ဆုပေးမည့် အကြောင်း" ပါလာသဖြင့် "ဝီလျံရှိတ်စ ဝီးယား"(William Shakespere) ၏ "အော်သယ်လို" (Othello) ပြဇာတ်ပုံ ဝတ္ထုကို မြန်မာမှုပြု၍ "ချင်းဗိုလ်မောင်တက်တူ" အမည်ခံပြီး ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ မေလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း (ရေးသူဆုရသည်) ကဏ္ဍ တွင် စတင်ဖော်ပြခံရသည် ။ ဆုငွေ ၁၅/ ကျပ်ရသည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုတိုလက်ရာ ဖြစ်သည် ။ နောက် သူရိယ၊ ဒဂုန်၊ မြန်မာ့ အလင်း၊ ကြည်တော်မူ အစရှိသော မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုစာပေလက် ရာများ ဆက်လက် ရေးသားခဲ့သည် ။ ဆောင်းပါးအနေဖြင့် သူရိယမဂ္ဂဇ င်းမှာ ပင် Wide World မဂ္ဂဇင်းမှ ဂျာမန်စစ်သုံ့ပန်း အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ် တ စ်ယောက် အကြောင်း ဆောင်းပါးသည် ဒဂုန်ရွှေမျှား၏ ပထမဦးဆုံး ဆောင်းပါးလက်ရာ ဖြစ်သည် ။

ပထမဦးဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်"လျှို့ဝှက်သော စာအိတ်ကြီး" (The Se cret Envelope) သည် ပြည်တော်မူ မဂ္ဂဇင်းတွင် စတင်ရေးသားခဲ့ပြီး ပြ ည်တော်မူ ကုမ္ပဏီမှ ပင် သုံးမတ်တန် လုံးချင်းစာအုပ်အဖြစ် စတင် ထု တ်ဝေခဲ့ပါသည် ။ ဘားမင်းနီးယား ဖလင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီမှ ဒါရိုက်တာ ဦးထိန် လာရောက် ဝယ်ယူပြီး ရပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ရုံ တင်ပြသခဲ့ရသည် ။

ဂျပန်ခေတ်တွင် ကုန်သည် အဖြစ် လုပ်ကိုင်ရင်း အစိုးရ ပြန်ကြား ရေးဌာနတွင် လက်ထောက် အယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြီးခေတ်တွင် ယနေ့ အမျိုး သမီးမဂ္ဂဇင်း၊ သတင်းစုံ (Tib Bit) ဂျာနယ်၊ ဗမာခေတ်နှင့် ရှေ့ဆောင် သ တင်းစာများ ၌ သတင်းအယ်ဒီတာ၊ နောက် စာပေဗိမာန်တွင် စာပြု၊ လ က်ထောက် စာတည်း စသဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် ။ ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉ ၁၄ ခုနှစ်မှ အစပြု၍ ကွယ်လွန်သည် အထိ စာရေးသက် (၅၈) နှစ်အတွ င်း စာအုပ်လုံးချင်း (၆၀)ကျော် (စုံထောက် ဦးထင်ကျော်၊ ထောင်မင်း

သား ဦးဘိုးထော်၊ ကလိန်မောင်မောင်ထွန်း၊ အင်မ်ကြာရိုး၊ စောရမောင်၊ ကလိမ်ခြုံရှေ့နေ အစရှိသော ပင်ကိုရေးနှင့် မှီငြမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အပါအဝင် ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၄၇၃)ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းဝတ္ထုတို/ရှည် (၁၁၆) ပုဒ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် မှီငြမ်းပြုစာအုပ် (၆၁)အုပ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုစာအုပ် (၁၉) အုပ်၊ ဘာသာပြန်နှင့် ပင်ကိုရေး ဆောင်းပါးပေါင်း (၁၄၇)ပုဒ်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံ စာအုပ် (၁) အုပ်)စသဖြင့် ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ရသည် ။

ဒဂုန်ရွှေမျှားသည် စာပေဆု သုံးကြိမ်ရရှိခဲ့ရာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုအဖြစ် "ရော်ဘင်ဆင်ကရူးဆိုး" (Robinson Crusoe) စာအုပ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ရရှိခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် အမျိုးသားစာပေဆု၊ အနုပညာစာပေ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုဆုအား "မြို့ဝန်မင်း၏ ဘဝခရီး" (The Mayer of Casterbridge) ဝတ္ထုဖြင့် ရရှိခဲ့သည် ။

နောက်ဆုံး ၁၉၇၂ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန် စာမူပြိုင်ပွဲ၊ ဘာသာပြန် စာပေဆုအဖြစ် "မွန်းတည့်ရန် (၂) မိနစ်အလို" စာအုပ် (စာမူ) ဖြင့် ဒုတိယဆု ရရှိခဲ့သည် ။

ဝတ္ထုစာပေ လက်ရာများ အပြင် ခရီးသွားစာပေ၊ စာပေသမိုင်းစာပေ "မြန်မာနိုင်ငံ စာပေဆုများ " ပထမတွဲ၊ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာပေ (ဘဝနှင့် အတွေ့အကြုံ (Quality) စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၀ ဒုတိယအကြိမ်)၊ ရုပ်ပုံလွှာ ဆောင်းပါးများ (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၊ မင်းဆွေ စသဖြင့်) ရေးသား ပြုစုခဲ့သည် ။

ဆရာကြီးဒဂုန်ရွှေမျှားသည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မေလ (၂၈) ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည် ။ အသက် (၈၇)နှစ် အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ စိန်ဖေတင် (ကွယ်လွန်) အ

ပါအဝင် သားသမီး (၅) ဦး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။

ယခုအခါ ဆရာကြီးရေးသားခဲ့သော စာပေလက်ရာများ အားလုံး အား လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေလျက် Quality စာအုပ်တိုက်မှ တစိုက်မတ်မတ် ထုတ်ဝေလျက်ရှိပါသည်။ ။

စာရေးသူ၏ အမှာ

ကျွန်တော်သည် မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတွင် "ချစ်မီးလှုံ" ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို မရေးမီ နှစ်လလောက်က တပည့်တစ်ယောက်နှင့် အတူ အထက်မြို့ ကျေးရွာများကို ဒေသန္တရ ဗဟု သုတအလို့ငှာ လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုကို လွတ်လပ်စွာ ရေးနိုင်ရန် လည်းကောင်း စသော ရည်ရွယ်ချက် များ နှင့် သွားရောက်ခဲ့ပါကြောင်း။ မန္တလေးမြို့သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ပလိုင်းရပ်နေ ဦးဘလွင်(ဝတ္ထုရေးဆရာ မြမျိုးလွင်)အိမ်၌ တည်းခို၍ မြို့ပေါ်တွင် သုံးရက်ခန့်မျှ လည်ပတ်ပြီးသော် ပြင်ဦးလွင်မြို့သို့ သွားမည်ဟု စိတ်ကူးပြီးမှ မသွားဖြစ်ဘဲ ဧရာဝတီမြစ်ကို ဆန်တက်ပြီးလျှင် ရွှေဘို ဒီစတြိတ် ကျောက်မြောင်းမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ ကျောက်မြောင်းမြို့တွင် တစ်ရက်မျှ လည်ပတ်ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့၌ သင်္ဘောစီး၍ လာခဲ့ရာ သပိတ်ကျင်းမြို့သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုမြို့ကလေးမှာ တောင်အဆင်း အတက်များ နှင့် တန်ဆာဆင်လျက် ဗိုလ်တဲမှာ လည်း တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်

၌ တည်ရှိပြီးလျှင် ခရီးသည် များ အတွက် စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ရကား ကျွန်တော်မှာ နွေရာသီဥတုနှင့် တကွ နေရာထိုင်ခင်းကို ကြိုက်နှစ်သက်သည့် အတိုင်း နှစ်ရက်မျှ ဆက်လက်တည်းခိုလျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်တည်းခိုလျက်ရှိစဉ် ဗိုလ်တဲ၌ အစိုးရလမ်းဘက်ဌာနမှ ကုလားလူမျိုး အင်ဂျင်နီယာ တစ်ယောက်သာ တည်းခိုလျက် ရှိလေရာ ကျွန်တော်မှာ ကုလားကို မိတ်ဆွေမဖွဲ့လိုသဖြင့် စာဖတ်ရင်း၊ စာရေးရင်း၊ ဆေးလိပ်သောက်ရင်းဖြင့် အချိန်များကို ကုန်လွန်ခဲ့စေ၏။ သို့သော် ဒုတိယည၌ ကား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ၍ သွားလေသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုနေ့ညနေ၌ မြန်မာလူမျိုးအရာရှိ တစ်ဦးသည် မြင်းတစ်စီးဖြင့် ရောက် လာလေရာ ကျွန်တော်လည်း ၎င်း၏ မျက်နှာကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ပင် ငါသိဖူးပါသည် ဟု အောက်မေ့လျက်ရှိစဉ် အနီးသို့ ရောက်လာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်နှင့် အိုင်အေအောက်တန်းတွင် စာသင်လျက် ရှိစဉ်က "ယောက်လမ်း"တွင် ထမင်းလခ အတူပေး၍ စားခဲ့ဖူးသော ကိုဘသော် ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရလေသည် ။

ကိုဘသော်သည် ကျောင်းနေစဉ်အခါကပင် ကျွန်တော်အား အခြားသူငယ်ချင်းများ ထက် ပို၍ ခင်မင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ကျွန်တော်၏ လက်ကို အားပါးတရ ဆွဲငင်နှုတ်ဆက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည့် အတိုင်း တစ်ယောက်အကြောင်းကို တစ်ယောက် မေးမြန်းလျက် ရှိရာ ၎င်းမှာ တကောင်းတွင် မြို့အုပ်ဖြစ်နေကြောင်း ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ယခုအခါ ကျွန်တော်မှာ ပြည်မြို့တွင် ရှေ့နေအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးမြူလျက် ရှိကြောင်းပြော ဆိုကာ ရှေးဟောင်း နောက်ဖြစ်များကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။ မည်သည့် အတွက်

လာရောက်ကြောင်းကို မေးသောအခါ ကျွန်တော်က ကိုယ်လက် ကျန်း
မာရေးနှင့် ဒေသန္တရဗဟု သုတ လိုက်စားရေးအတွက်
လာရောက်ခြင်းဖြစ် ကြောင်းဖြင့် ဖြေဆို၏။

ထိုည၌သည် ကား အနည်းငယ် အေးသောည၌ဖြစ်၍ ညစာ စား
သောက်ကြပြီးနောက် (၁)နာရီခန့်မျှ ကြာလတ်သော် ကျွန်တော်တို့ လ
ည်း မီးလင်းဖိုတစ်ခု အနီး၌ ထိုင်ကာ ဘွိုင်ကုလားလာ၍ ပေးသော ကာ
ဖီတစ်ခွက်ကို သောက်ကြရ၏။ ၎င်းနောက် ဆေးတံကိုယ်စီခဲကာ
"ငယ်ဖြစ်"များကို စားမြို့ပြန်လျက် ရှိကြစဉ် ကိုဘသော်က "ဪ ...
အခုမှ သတိရတယ်ဗျို့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ခင်ဗျားရေးတဲ့ ဝတ္ထု
ကလေးတစ်ပုဒ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်
တို့ (၁၀) တန်းမှာ တုန်းက ဘာသာပြန်ကြရင်း ခင်ဗျားကို
ဆရာကသိပ်ပြီး သဘောကျတာ တွေ့သွားပြီး ကျုပ်
တွေ့မိသေးတယ်ဗျာ။ ဒီတုန်းက ခင်ဗျား မြန်မာစာမှာ ဂရုစိုက်တာတွေ
အခုတော့မှ လာပြီး ကျေးဇူးခံစားရတာပဲဗျို့။"

"ကျွန်တော်က ကျောင်းနေကတည်းက ဒီလိုရေးဖို့ သားဖို့ ဝါသနာရှိ
တယ်ဗျ"

ဒါကြောင့် လည်း ဝတ္ထုရေးဆရာ ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားမှာ အ
လုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ဝတ္ထုတွေများ ရေးနိုင်သေးတာ ကျုပ်ဖြင့် အံ့ပါရဲ့ ဗျာ"

"ဒီလိုပဲ အချိန်ယူပြီး ရေးရတာပေါ့ဗျာ၊ ဝါသနာပါတော့ တယ်ပြီး ပင်
ပန်းတယ် မထင်လှဘူး။"

ကိုဘသော်မှာ အနောက်နိုင်ငံစာရေးဆရာကြီးများ ရေးသားသော
နာမည်ကျော် ဝတ္ထုမှန်သမျှ အားလုံးလိုပင် ဖတ်ဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်
သည့် အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လည်း အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုနှင့် မြန်မာဝတ္ထုတို့

ကွာခြားပုံများကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ထင်မြင်ချက် ပေးလျက်ရှိ လေ၏။ နောက်ဆုံး ကိုဘသော်က မြန်မာ စာရေးဆရာများ သည် ယုတ္တိ ယုတ္တာ ရှိခြင်းနှင့် မြန်မာစကား၏ ပြေပြစ်နူးညံ့ခြင်းကိုလည်း အရေးကြီးသော အချက်တစ်ခုထား၍ ဂရုစိုက်သင့်ကြောင်း ပြောသေး ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့ လည်း တစ်နာရီခန့်မျှ ဆက်လက်၍ စ ကားပြောဆို ကြပြီးလျှင် အတန်ငယ် အေးလာသည် နှင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ ကြ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ . . . ကိုဘသော်က ကျွန်တော့်အား အထက်မြို့ ကျေး ရွာသို့ တစ်ခေါက်တလေ မျက်စိလည်၍ ရောက်လာသူ မိတ်ဆွေရ င်းတစ်ယောက်အား မိမိအိမ်သို့ လိုက်ပါပြီးလျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ရက် သုံးရက်မျှ တည်းခိုရန် ပြောဆိုဖို့ ဝတ္တရားရှိသော်လည်း မိမိမှာ ဆယ်ရ က်အတွင်း အိမ်သို့ ပြန်၍ ရောက်ဦးမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခုအခါမှာ အခွန်တော် ကောက်ခံချိန်ဖြစ်၍ များ စွာအလုပ်များ ပြီးလျှင် မြို့၌ နေရ သည် ဟူ၍ မရှိဘဲ၊ တော၌ သာ လှည့်လည်၍ အချိန်ကုန်နေရကြောင်း၊ အိမ်သို့လိုက်ပါရန် မဖိတ်ကြားရသည့် အတွက် မိမိမှာ ဝတ္တရားပျက်ကွ က် ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က "ကိစ္စမရှိပါ ဘူး ကိုဘသော်၊ ဘာမှ အားနာစရာ မရှိပါဘူးဗျာ၊ အခုလို လာပြီး မမျှော် လင့်ဘဲ တွေ့ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်ဖြင့် ကျေနပ်လှပါပြီ" ဟု ပြောဆိုရ၏။

ကိုဘသော်လည်း ဤကဲ့သို့ တွေ့ရသည့် အခိုက်၌ မိမိမှာ အိမ်သည် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ထမင်းကျွေးရန် တာဝန်ရှိသေးသည် ဟု ပြောပြီးလျှင် ထိုနေ့ နံနက်စာ စားပွဲကို ၎င်း၏ တာဝန်နှင့် ကျွန်တော့်အား တည်ခင်း ကျွေးမွေးလေသည် ။ ၎င်းနောက် တစ်ယောက်၏ လိပ်စာကို တစ်ယော က်က မှတ်သားပြီးလျှင် စာများကိုလည်း အခါအခွင့်သင့်သည့် အားလျော်စွာ ရေးသားကြမည်ဟု ကတိထားကြပြီးလျှင် လူချင်းခွဲကြ

လေ၏။

ကိုဘသော်နှင့် ခွဲခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ လည်း အထက်သို့ ဆက်လက်၍ မတက်တော့ဘဲ ပြန်၍ လှည့်ခဲ့ပါကြောင်း။

တကောင်းမြို့အုပ် ဦးဘသော်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည် မှာ သုံးနှစ်နီးပါးမျှ ကြာရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စာပေးစာယူဟူ၍ မရှိခဲ့ကြချေ။ ကျွန်တော့်မှာ အလုပ်များ သောသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အတိုင်း ၎င်း၏ အကြောင်းကို သတိမေ့လျော့လှမတတ် ရှိစဉ် . . . တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်လည်း စာတိုက်မှ စာတစ်စောင်နှင့် ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်ရှိလေရာ၊ လက်ရေးကို မြင်ရုံနှင့် ပင် ၎င်းတို့ မှာ ဦးဘသော်ထံမှ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည် ။ စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်ပြန်ရာ ရွှေဘိုမြို့စာတိုက် တံဆိပ်ခပ်နှိပ် ပါရှိလေ၏။ စာကို ပထမဖွင့်၍ ကြည့်ရာ ဦးဘသော်၏ စာမှာ အတော်ပင် ရှည်လျား၍ အောက်ပါအတိုင်း ပါရှိလေသည် ။

ရွှေဘိုမြို့။

၁၃၀၃-ခု၊ တန်ခူးလဆုတ် ၁၂ရက်။

မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား . . .

အကြောင်းမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က မိတ်ဆွေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မှာ သပိတ်ကျင်းဗိုလ်တဲ၌ တစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်သည် မြန်မာဝတ္ထုများ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ နှီးနှော ပြောဆိုခဲ့ကြဖူးသည် ကိုမိတ်ဆွေလည်း အမှတ်ရပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော့်မှာ တကောင်းမြို့တွင် မြို့အုပ်ရာထူးနှင့် ရှိနေခဲ့ရာ မိတ်ဆွေနှင့် တွေ့ပြီးသည့် နောက် တစ်နှစ်အကြာတွင် ရွှေဘိုမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြီးလျှင် ယခုတိုင်အောင် ရှိနေပါသည် ။ ရွှေဘိုမြို့သို့ ရောက်သောအခါ မိတ်ဆွေရေးသော ဝတ္ထုများကို သတင်းစာအမျိုးမျိုး၊ မဂ္ဂဇင်းအမျိုးမျိုး၌ ရံဖန်ရံခါ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုရသဖြင့် ဤသို့တွေ့သည့် အခါတိုင်း သပိတ်ကျင်းဗိုလ်တဲ၌ တွေ့ဆုံနှီးနှောခဲ့ဖူးသည့် အကြောင်းများကို ပြန်၍ သတိရမိပါ၏။ ကျွန်တော့်မှာ မိတ်ဆွေသိသည့် အတိုင်း ငယ်စဉ်ကပင် ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းကို အတော်အတန် ဝါသနာပါရှိသဖြင့် တောတက်သော အခါများ ၌ တောသူကြီးများ ပြောသော တောပုန်းဓားပြများ အကြောင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ကျူးလွန်သော လူသတ်မှုများ အကြောင်း စသည် တို့ ကိုပင် ဂရုတစိုက် နားထောင်တတ်လေသည် ။ နိဘယ်လ်ခေါ် အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထု စာအုပ်များမှာ လည်း ဗီရိနှင့် တစ်လုံးမျှ အပြည့်ရှိပြီးလျှင် ဥပဒေ စာအုပ်များ ထက်ပင် များ ၍ နေပါသေးသည် ။

တစ်နေ့သ၌ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အကြောင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသ

ည် မှာ ရွှေဘို၏ အရှေ့သဘောဆိပ် မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သော ကျောက်မြောင်းမြို့၏ အထက် ဧရာဝတီမြစ်၏ လက်ယာဘက်လမ်းတွင် "ကပ္ပကုဏ္ဍ"ခေါ် ရွာတစ်ရွာရှိရာ ၎င်းရွာမှ ခရီးနှစ်မိုင်ခန့်မျှ ဝေးသော နေရာ၌ တောလိုက်မုဆိုး တစ်ယောက်သည် လျှို့ဝှက်စွာ ထဲတွင် သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီးသော ဝက်နာတစ်ကောင်ကို တဖြည်းဖြည်းလိုက်၍ သွားရာမှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူထပ်စွာ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသော စေတီတစ်ဆူကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ထိုစေတီမှာ တစ်ဖက်၌ ရေစားသဖြင့် အပေါက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်၍ နေရာ ၎င်းအပေါက်ကြီးထဲ၌ ဝက်များ ပုန်းအောင်းနေမည် အထင်နှင့် ကြည့်ရှုရာတွင် ဝက်ကိုမတွေ့ရဘဲ ကျောက်တုံးများ အကြား၌ ဆွေးမြည့်လျက်ရှိသော ခေါင်းနှင့် ပုံသဏ္ဌာန်တူသည့် အရာဝတ္ထု တစ်ခုကိုလည်းကောင်း၊ လူ၏ အရိုးကဲ့သို့ ဖြူဖွေးလျက်ရှိသော အရိုးများကိုလည်းကောင်း မြင်ရသည် နှင့် ကြောက်လန့်ပြီးလျှင် ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် သူကြီးကို တိုင်တန်းလေ၏။

ထိုအခါ သူကြီးသည် ရွာသားနှစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ မုဆိုးအား လမ်းပြစေပြီးလျှင် လိုက်ပါသွားရာ ထိုစေတီ၏ အတွင်းသို့ ကြည့်ရှုကြသောအခါ အရိုးပကတိမျှ ကျန်ရှိသော လူတစ်ယောက်၏ အလောင်းကဲ့သို့ ဆွေးမြည့်လျက်ရှိသော ခေါင်းတစ်လုံးအတွင်းမှ ဖြူဖွေးသော အရာများကို လည်းကောင်း၊ ၎င်းအပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသော အဝတ်စများကိုလည်းကောင်း တွေ့ရသည့် အကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်တိုင်ကြားရာ ကျွန်တော့်မှာ သွားရောက်ကြည့်ရှုရမည့် ဝတ္တရား ရှိသည့်အတိုင်း နောက်ပါ တောလိုက် စာရေး တစ်ယောက်ကိုခေါ်၍ ကပ္ပကုဏ္ဍသို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကပ္ပကုဏ္ဍသို့ ရောက်သောအခါ ရွာသူကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း ချေသားခြောက်၊ ကျွဲနို့၊ ထန်းလျက် စသော တတ်

အားသမျှသော အစားအစာတို့ဖြင့် လောကဝတ်များ ပြုပြီးနောက် အရိုးများ တွေ့ရသည် ဆိုသော နေရာမှာ ခရီးနှစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့်မျှ ဝေးသေးသည် ဖြစ်၍ ရွာသူကြီးလည်း လှည်းတစ်စီးကို ပြင်စေပြီးသော် ရွာသားနှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးကိုပါခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့လည်း ရွာမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ထိုအရပ်ဒေသသည် ကား တောင်များ အလွန်ထူထပ်၍ ယခင်က ဧရာဝတီကုမ္ပဏီက ကျောက်မီးသွေးများ တူးဖော်သောနေရာများကို လမ်း၌ တွေ့မြင်ရ၏။ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်မျှ သွားမိသောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် တောင်နှစ်တောင်၏ အကြားသို့ ရောက်လာ၍ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တောင်ကြီးများမှာ ပေ ၄၀၀၊ ၅၀၀ ခန့်မျှ မြင့်ပြီးလျှင် တောင်ခါးပန်းများ တွင် လမ်းမကြီးများ သဖွယ် ညီညာပြန့်ပြူးလျက် တစ်ခါတစ်ရံ တောင်ကို ရစ်ပတ်၍ သွားလေ၏။

၁၅ မိနစ်ခန့် မောင်းမိပြန်သော် တစ်ဖက်မှ တောင်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍ လာပြီးလျှင် တောများ သည် လည်း ရှုပ်သည် ထက် ရှုပ်လာလျက် တောင်နှစ်လုံး၏ အကြားတွင် ထူထပ်စွာ ပေါက်၍ နေသော သစ်ပင်များကို တွေ့ကြရ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့လည်းမှာ ရှေ့သို့ မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိသဖြင့် ထိုနေရာမှ ပင် ခြေကျင်လျှောက်၍ လျှို့ဝှက်သို့ ဝင်ကြရလေ၏။ နှစ်ဖာလုံခန့်မျှ သွားမိလေသော် လျှို့ဝှက်လေးသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ လာပြီးလျှင် တောင်ကမ်းပါးမှ နွယ်ကြီးများလည်း လျှို့ဝှက်သို့ ကျဆင်းကာ ချုံကြီးများ နှင့် ရစ်ပတ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုနေရာများ ၌ တောဝက်နှင့် ကျားသစ်များ ပေါကြောင်း မုဆိုးက ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သတိဝီရိယနှင့် သွားကြရာ ၁၀ မိနစ်မျှ ဆက်လက်သွားမိသောအခါ အတန်ငယ် ရှင်းလင်းထားသော ချုံကြီးတစ်ချို့ကို တွေ့ရ၍ ၎င်းမှာ လူရိုးများ တွေ့သော နေရာပင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မုဆိုးကြီးက ပြောပြလေ၏။

ရွာသားနှစ်ယောက်နှင့် မုဆိုးသည် ဓားမသုံးလက်ဖြင့် ချုံနွယ်များကို အတော်အတန် ရှင်းလင်းမိသော အခါ အုတ်ကြီးများ ပေါ်လာ၍ စေတီ ဟူ၍ ခေါ်လောက်ရုံ မျှသာရှိ၍ ပေ ၂၀ ခန့်မြင့်သော အုတ်ပုံကြီးတစ်ပုံကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ၎င်းနောက် ရေစား၍ သွားသည့် ဘက်မှ အပေါက်ကို ပို၍ ကျယ်စေရန် ဓားဦးဖြင့် အုတ်ကျိုး များကို ကော်၍ ထုတ်ကြရလေ ၏။ ထိုအခါ ချုံနွယ်များမှာ အတော်အတန် ရှင်း၍ သွားပြီးလျှင် အပေါက်မှာ လည်း လူတစ်ယောက် ကောင်းစွာ ဝင်နိုင်လောက်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လည်း အသင့် ယူဆောင်လာသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများ ဖြင့် ဂူတွင်းသို့ တစ်ယောက်စီ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ လက်ကို ထိုးလိုက်ဘိသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်၍ အေးသွားသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဤအကြောင်းကို သတိပြုလိုက်မိ၏။ အတွင်း၌ ကား အုတ်များကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ထုံးကျောက်များ လိုဏ်ခေါင်းကဲ့သို့ဖြစ်၍ နေပြီးလျှင် အကျယ်အဝန်းအားဖြင့် ၁၀ ပေပတ်လည်ခန့် ရှိနေရာက လေးမှာ အခန်းကလေး တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်၍ နေ၏။

၎င်း၏ အလယ်၌ ကား ကျောက်လုံးများ အကြားတွင် ညပ်၍ နေသောခေါင်းမှာ အမှုန့်ဖြစ်လှမတတ် ဆွေးမြည့်နေပြီးလျှင် ၎င်းအတွင်း၌ ရှေးမြန်မာဘုရင်များ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် အဝတ်တန်ဆာများကို ဝတ်ဆင်၍ ထားသော လူရိုးများ သည် ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေးဘဲ ရှိနေလေ၏။ ဝတ်ဆင်ထားသူမှာ အရိုးပကတိမျှသာ ရှိနေလျက် ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့ မှာ နေသားတကျ ရှိနေသော်လည်း ခေါင်းနှင့် အဝတ်အစားများ မူကား လက်ဖြင့် ထိခိုက်ရုံနှင့် ပင် အမှုန့်ဖြစ်၍ သွားလေ၏။ အရိုးများ ၏ မဆွေးမြည့်ခြင်းမှာ ထိုနေရာ၌ ထုံးကျောက်နှင့် အအေးဓာတ် ရှိနေသဖြင့် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာသလောက် မဆွေးမြည့်ခြင်း ဖြစ်ဟန်

လက္ခဏာရှိလေသည်။ ။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်သည် နောက်မှ စဉ်းစားမိပါသည်။ ။ ဝတ်စားတန်ဆာတို့ မှာ ရှေးမြန်မာဘုရင်များ ဝတ်ဆင်သော မင်းမြှောက်တန်ဆာများ ဖြစ်၍ ထူးဆန်းသော အရာတစ်ခုမှာ ဦးခေါင်းခွံသည် သံခေါင်းစွပ်ကြီး တစ်ခုအတွင်း၌ ထားဘိသကဲ့သို့ ဝင်၍ နေခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ သရဖူကိုမူကား မတွေ့ရချေ။

ထိုသံအုပ်ဆောင်းကြီး၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို အနီးကပ်ဆုံး ရေးသားဖော်ပြရမည် ဆိုသော် ယခုအခါ ပုလဲငုပ်ရာတွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော သံကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမှ သံခေါင်းစွပ်ကြီးနှင့် တူ၍ ရှေ့မျက်နှာဘက်၌ မျက်လုံးနှစ်လုံးနေရာ၊ နှာခေါင်းပေါက်နေရာ၊ ပါးစပ်နေရာစသဖြင့် ပါရှိလေသည်။ ။ သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြန်ရာ ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက်၊ နားရွက်နေရာအောက်နား၌ ပိတ်နိုင်ဖွင့်နိုင်ဟန်ရှိသော အဆက်တစ်ခု ရှိပြီးလျှင် ထိုအဆက်၏ အစွန်းဘက်၌ နှစ်ဖက်စေ့၍ ထားသော သံကွင်းနှစ်ခုကို သော့ခလောက်ကြီး တစ်ခုဖြင့် ပိတ်ထားကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ ။ သော့ခလောက်ကြီးမှာ ရတနာမရှိအောင် သံချေးများ တက်၍ နေ၏။ သော့ကိုမူကား မတွေ့ရချေ။ ဦးခေါင်းခွံမှာ လည်း ထိုသံခေါင်းစွပ်ကြီးထဲသို့ အံကျဝင်၍ နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် သေသူမှာ ထိုလေးလံသော ခေါင်းစွပ်ကြီးကို စွပ်ထားရင်းပင် သေဆုံးဟန် လက္ခဏာရှိရကား ကျွန်တော့်မှာ ကြက်သီးများ ပင် ထမိ၏။ သော့ခလောက်ကို ကြည့်သောအခါ အလွန်ခိုင်ခံ့သော သံမဏိ စစ်သော့ခလောက် တစ်မျိုးဖြစ်၍ ဤသော့ခလောက် မျိုးကို တစ်ကြိမ်မျှ မမြင်ဖူးပါ။

ထိုနောက် ကျွန်တော်လည်း မင်းမြှောက်တန်ဆာများ တွင် တပ်ဆင်၍ ထားသော ကျောက်များကို ကြည့်ရှုပြန်ရာ ၎င်းတို့ မှာ တွင်းထွက်

ကျောက်စစ်များ မဟုတ်ဘဲ အတုများ သာ ဖြစ်သည် ကို တွေ့ရလေသည်။ ။ အလောင်း၏ လက်ဝဲဘက် နံဘေး၌ ကား ဖယောင်းလုံးကြီး ကဲ့သို့ အလုံးကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေရာ ပထမ၌ ကျောက်လုံးကြီးဟူ၍ မှတ်ထင်ခဲ့သော်လည်း နီးကပ်စွာ ကြည့်ရှုသောအခါ ဖယောင်းများ ခံထားသည် ကို အပေါ်ယံ၌ တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ၎င်းအလုံးကြီးကို သံခေါင်းစွပ်ကြီးနှင့် အတူ ရွာသို့ ယူခဲ့ကြလေ၏။ အရိုးနှင့် ဆွေးမြည့်လျက်ရှိသော အဝတ်တန်ဆာများကိုကား မြေ၌ တူး၍ မြှုပ်ရန် ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးသဖြင့် ထိုလျှို့ဝှက်၌ပင် မြှုပ်လိုက်ကြပါသည်။ ။

ရွာသို့ရောက်၍ ထမင်းများ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း ဖယောင်းလုံးကြီးကို သေချာစွာကြည့်ရှုကြရာ ၎င်းမှာ အပြင်မှ ဖယောင်းများကို မံထားသော်လည်း အတွင်း၌ အဝတ်များ ရှိနေကြောင်း သိရ၍ ဖယောင်းများကို ခြစ်ပြီးနောက် ဓားဦးဖြင့် ကော်ထုတ်သောအခါ အဝတ်စတစ်စ ထွက်လာသည် နှင့် ၎င်းကို တဖြည်းဖြည်း လျှောက်၍ ဖြေရာ အဝတ်စဆုံးသောအခါ လေးထောင့် ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော သေတ္တာကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေသည်။ ။ ထိုသေတ္တာ ကလေးမှာ မွေးကြိုင်သော အနံ့ထွက်သည့် သစ်သားတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားပြီးလျှင် သော့အိမ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အံကျပ်တံ၍ ထားလေသည်။ ။

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ သည် တစ်စုံတစ်ရာ ခဲယဉ်းခြင်း မရှိဘဲ သေတ္တာကလေးကို ဖွင့်နိုင်လေ၏။ အတွင်း၌ ကား မိတ်ဆွေကြီးထံ ပါဆယ်နှင့် ယခုပို့လိုက်သော ပေစာထုပ် တစ်ထုပ်ပါရှိပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် စေတီပျက်တစ်ဆူ အတွင်းမှ ဆွေးမြည့်လျက်ရှိသော လူရိုးများ နှင့် တကွ သံဦးခေါင်းစွပ်ကြီးတစ်ခု တွေ့ရကြောင်းနှင့် အရိုးများကို အနီးတွင် မြှုပ်နှံလိုက်ပြီးလျှင် သံခေါင်းစွပ်ကြီးကိုသာ သ

က်သေခံအဖြစ် တင်ပို့လိုက်ကြောင်းဖြင့် အရေးပိုင်ထံ အစီရင်ခံ လိုက်
လေသည်။ ။

ပေထုပ်၌ ပါရှိသော စာများကို ကြည့်ရှုရာ ရှေးစာဟောင်းများ ဖြစ်
သောကြောင့် ရှေးမြန်မာ စကား အသုံးအနှုန်းတို့ ဖြင့် ရေးသားထားသ
ည် ဖြစ်ရကား ကျွန်တော်လည်း ရွှေဘိုမြို့မှ ရှေးဟောင်း
မြန်မာစာပေများကို ကျွမ်းကျင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် အတူ အဓိပ္ပာယ်
ပေါ်သလောက် ဖတ်၍ ကြည့်ကြသောအခါ ရှေးမြန်မာ ရာဇဝင်များ ၌
ကျွန်တော်တို့ မတွေ့မကြားဖူးသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို တွေ့ရပါသ
ည်။ ။

ဤသို့ တွေ့ရှိသောအခါ ကျွန်တော်လည်း ထိုအတ္ထုပ္ပတ္တိများကို စာအု
ပ်ငယ် တစ်အုပ်ထုတ်၍ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေမည်ဟု ပထမကြိမ်ပါသည်။ ။ သို့
သော် ကျွန်တော့်မှာ အားလပ်ချိန်လည်း မရ၊ အစိုးရ အလုပ်ကလည်း တ
စ်ဖက် ရှိနေသောကြောင့် မိတ်ဆွေကြီး၏ သဘောအတိုင်း အသုံးပြုနိုင်
ပါသည်။ ။ သို့သော် ထိုပေမူကို ပြီးစီး သောအခါ ကျွန်တော့်ထံ ပြန်၍ ပို့
စေလိုပါကြောင်း၊ အဖြစ်အပျက်များမှာ အတော် ထူးဆန်းသဖြင့် မိတ်
ဆွေကြီး စိတ်ကြိုက်နှင့် တွေ့လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ ။ စာနှင့် ပါ
ဆယ်ထုပ် ရကြောင်းကို စာပြန်ကြားပါ။ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ၍
ကျန်းမာပါစေ။

ဘသော်
မြို့ပိုင်မင်း။
ရွှေဘိုမြို့။

မြို့အုပ်ဦးဘသော်၏ ရှည်လျားသော စာကြီးကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်
တော်ကိုယ်တိုင် ပေစာများကို ဖတ်ကြည့်ရာ ပေတစ်ရွက်လျှင် အဓိပ္ပာယ်

မပေါ်သော ဝါကျနှစ်ခုသုံးခုမျှ ပါရှိသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ ကျောက်စာဝန်
ရုံး ရှေးဟောင်း မြန်မာစာပေ စုဆောင်းရှာဖွေရာ၌ အလုပ်လုပ်ဖူးသော
စာရေးကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့၍ ၎င်းစာရေးကြီး၏ အကူအညီဖြင့်
ထိုပေစာ၌ ပါရှိသော အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို မြန်မာစကားပြေ သက်သက်ဖြင့်
ရှင်းလင်းနိုင်သမျှ ရှင်းလင်းအောင် ကြိုးစားပြီးလျှင် အောက်တွင် ရေး
သား ဖော်ပြအပ်ပါသတည်း။

ဒဂုန်ရွှေမျှား
၁၃၀၃ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း(၁)ရက်။

[၁]

ဤစာရေးသူ ကျွန်ုပ် ဗလကျော်စွာသည် ဇေယျသိင်္ခမြို့ကြီးကို စိုးစံ
တော်မူခဲ့သော ရာဇမင်းခေါင်မင်းကြီး၏ သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးဖြ
စ်၍ နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါးမျှ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေသည်
။ ထိုအခါက မြို့တော်ကြီးမှာ ရှမ်းများ လက်မှ မြန်မာဘုရင်များ လက်
တွင်းသို့ ပြန်၍ ရောက်စ ဖြစ်ရကား ရှမ်းအဆက်များ သည် မပြတ်သေး
ဘဲရှိနေခဲ့ရာ မြောက်နန်းမတော် မိဖုရားကလေးပင်လျှင် ရှမ်းအဆက်အ

နွယ် ဖြစ်၍ နန်းကျရမ်းဘုရင်တစ်ပါး၏ သမီးတော် ဖြစ်လေသည်။ မိဖုရားကလေးမှာ အရွယ်ကလည်း နုပျို၊ နဂိုရုပ်ရည်ကလည်း လှပသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် များစွာ မြတ်နိုးတော် မူလေသည်။

တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ မူကား အဘယမင်း၏ အနွယ်တော်အစစ် ဖြစ်၍ အရွယ်တော် အနည်းငယ်ထောက်သဖြင့် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေ၊ ခံ့ညားတည်ကြည်သော အသွင်အပြင် ကြန်အင်လက္ခဏာ ရှိပြီးလျှင် သီလသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဘုရင်မင်း တရားကြီးသည် တောင်နန်း၌ စံနေတော်မူသည် ထက်မြောက်နန်းတွင် စံနေတော် မူသည် ကများ ပြီးလျှင် ရှမ်းမိဖုရားကလေးအား အရွယ်တော်နုပျိုသည့် အတွက် မေတ္တာတော် ပိုကာ များစွာ အခွင့်အရေးပေးခဲ့လေ၏။ ဤတွင် မျှမကသေး မိဖုရားကလေးနှင့် သင့်မြတ်သော အချို့အမတ်များကိုပင် အတွင်းတော်၌ ခစားစေလျက် တိုင်းပြည်အတွင်းရေးများကို တိုင်ပင်လေ့ရှိလေသည်။ ထိုအမတ်များ အနက် မိဖုရားကလေးနှင့် အကျွမ်းဝင်ဆုံး အမတ်မှာ "မင်းလက်ဝဲ"ဆိုသူဖြစ်၍ ၎င်းမှာ မြောက်ပင့်တတ်ခြင်း၊ ကုန်းချောခြင်း၊ ကြွားဝါခြင်းမှ တစ်ပါး အခြား ဂုဏ်အရည်အချင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသော်လည်း နန်းတော် အတွင်း၌ ကား အတော်ပင် တွင် ကျယ်လျက်ရှိလေ၏။

မင်းလက်ဝဲသည် ရှမ်းမိဖုရားကလေးနှင့် ပူးပေါင်းကာ ဘုရင်ကြီးအား အရေးပါ အရာရောက်သော ကိစ္စများ တွင် ၎င်း၏ အလိုသို့ သွေးဆောင် လှည့်ပတ်ခြင်းဖြင့် မင်းလက်ဝဲ၏ ဓားမှာ အတော်ပင်ထက်လျက် ရှိလေရာ နန်းတော်သူ နန်းတော် သားများမှာ တောင်ဘက်ဓားထက် မြောက်ဘက်ဓားကို ပို၍ ကြောက်ရွံ့လျက် ရှိကြလေ၏။

တောင်နန်းစံ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်အား ဦးလေးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ အစ်ကိုကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ လွန်စွာပင် ယုံကြည်ကိုးစားတော်မူလျက် ကုသိုလ် ကောင်းမှုပြုခြင်း၊ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ပျော်မွေ့လျက် ရှိလေရာ မိဖုရားကလေးမှာ မူကား အရွယ်ကလည်း နုပျို၊ နဂိုကလည်း အပျော် အပါး ကြိုက်တတ်သဖြင့် အလိုလိုက်၍ အကြိုက်ကို တင်တတ်သော ရှမ်းအဆက်အနွယ် အမတ်များ နှင့်သာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတို့တွင် စည်းစိမ်တော် ယစ်မူးလျက် ရှိတတ်လေသည်။

။

မင်းလက်ဝဲမှာ နိုင်ငံရေး ကိစ္စများ ၌ မိဖုရားနှင့် ကပ်၍ ဘုရင်ကြီးအား လှည့်ပတ်နိုင်သော်လည်း အရေးကြီးသော အတွင်းရေး ကိစ္စများ နှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ တိုင်းရေးပြည်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အခက်အခဲ တစ်စုံတစ်ရာတွေ့ရသည့် အခါ မင်းလက်ဝဲသည် ဥပါယ်တံမျဉ်အားဖြင့် ရှောင်တိမ်း၍ နေတတ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သာလျှင် ထိုအခက်အခဲကို တွေ့ဆုံတိုက်ခိုက်ရလေသည်။ ။ သို့ဖြစ်ရကား တိုင်းပြည်ကို တလိုင်းတို့ လုပ်ကြံစဉ်က တစ်ကြိမ်၊ တရုတ်သံအမတ်များ နှင့် အချင်းများ သော အခါ၌ တစ်ကြိမ်၊ ရတနာသိင်္ခီတွင် သူပုန်များ ထကြွစဉ်က တစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်အား အသက်ချင်းလဲ၍ ကယ်ဆယ်ခဲ့ဖူး၏။ ဤအကြောင်းများကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မင်းကြီး သက်တော်ရှည် ရာထူးဖြင့် ခန့်အပ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။ ။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိုင်းသာခေါ် အရပ်တွင် အခွန်ဘဏ္ဍာတော် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲ တွေ့ကြုံနေသဖြင့် နောက်ပါ အခြွေအရံများ နှင့် ချီတက် သွားရောက်ရလေသည်။ ။ ထိုအခါက တောင်နန်းစံ မိဖုရားကြီးမှာ ကိုယ်ဝန်တော် အရင့်အမာ ရှိနေပြီဖြစ်ရကား

ကျွန်ုပ် ချီတက်ခါနီးတွင် အဆောင်တော်သို့ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်၍ မိမိသည် ယမန်နေ့က အိပ်မက်တစ်ခု မြင်မက်ကြောင်း၊ အိပ်မက်ထဲ၌ နန်းတော် ထိပ်ဖျားတွင် နေနှစ်စင်း တစ်ချိန်တည်းပြိုင်၍ ထွက်လာသည် ကို မြင်ရပြီးလျှင် နေတစ်စင်းသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြောင်း၊ ကျန်သော နေတစ်စင်းသည် အရောင်အဝါများ လွန်စွာ တောက်ပလာသဖြင့် ကောင်းစွာ မကြည့်နိုင်ဘဲရှိလေရာ အချိန်အတန်ကြာသော အခါ ပျောက်၍ သွားသော နေတစ်စင်းသည် ယခင်ကထက် အရောင်အဝါ ထွန်းလင်းလျက်ပြန်၍ ပေါ်လာကြောင်း၊ ထိုအခါ ယခင်က တောက်ပလျက် ရှိသောနေသည် တဖြည်းဖြည်း အရောင်မှိန်၍ လာပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ လုံးလုံး ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည် ကို မြင်ရကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ဤအိပ်မက်မှာ ကောင်းသော အိပ်မက်ဖြစ်ကြောင်း၊ နေကို မြင်ရသည် ဟု မြင်မက်ခြင်းမှာ သားကောင်းရတနာ ဖွားမြင်မည့် အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် မိုင်းသာမှ မပြန်မီ ကိုယ်ဝန်ကို ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ရန်နှင့် မီးရှူးသန့်စင်ရေး အတွက်လည်း မိဖုရားငယ်များ နှင့် တကွ ကိုယ်လုပ်မောင်းမ များအား အဆင်သင့်ဆိုပြီး ဖြစ်ကြောင်းများကို ထပ်လောင်း ပြောဆိုပြန်၏။ ထိုအခါ မိဖုရားကြီးလည်း ကျွန်ုပ်ပြောဆိုသည် ကို နှစ်သိမ့် အားရတော်မူလျက် ရှိလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း မိုင်သာအရပ်သို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ မိဖုရားကလေးမှာ လည်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ဖြစ်ရကား မိဖုရားနှစ်ပါးစလုံး၌ပင် သားတော်ကလေးများ ရရှိခဲ့ပါမူ မင်းလက်ဝဲနှင့် တကွ မိဖုရားနှစ်ပါးတို့ ၏ ရန်စနက်မီးပွားသည် ယခုထက်ကြီးမား၍ လာချေတော့မည် ဟု ဘုရင်ကြီးနှင့် တကွ တိုင်းပြည်၏ အရေးကို မျှော်တွေးပူပန်မိလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ မိဖုရားကြီးအတွက် စိတ်မ

ချနိုင်ဘဲရှိလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်ပူပန်၍ နေသော်လည်း အကျိုးမရှိ သည့် အဖြစ်ကို စဉ်းစားမိသောအခါမှ အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ လေသည်။ ။

ကျွန်ုပ်မှာ မိုင်းသာတွင် လေးငါးရက်မျှဖြင့် အလုပ်ကိစ္စပြီးလိမ့်မည် ဟု ခန့်မှန်းခဲ့သော်လည်း စိတ်ထင်တိုင်း မပေါက်ဘဲ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်မျှ ပင် ကြာခဲ့လေ၏။ ဤကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ကြာမြင့်ခဲ့ခြင်း ကြောင့် လည်း အောက်တွင် ရေးသားဖော်ပြ အံ့သော အကြောင်းများ သည် ဖြစ် ပေါ်၍ လာခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ် မြို့မှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် ညနေ စောင်းအချိန်တွင် မြို့သို့ပြန်၍ ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေရာ မြို့သူမြို့ သားများ သည် အချို့နေရာတွင် စုရုံးဝိုင်းဖွဲ့လျက် နန်းတော်တွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ လည်း အချို့မှူးမတ်သေနာပတိများ ၏ အိမ်တွင် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲ စသည် ဖြင့် တီးတိုးပြောဆိုလျက် ရှိနေကြသည် ကိုထောက်သော် အရေးကြီးသော နန်းတွင်းကိစ္စ တစ်စုံ တစ်ခု ဖြစ်လေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ ကျွန်ုပ် တွေးထင်သည့် အတိုင်းလည်း မှန်လေသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်အနီးသို့ ဖြတ်သွားသော မင်းချင်း တစ်ယောက်အား အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရာ မိဖုရားခေါင် ကြီးမှာ ထိုနေ့နံနက်ကပင် သားတော်ကလေး ဖွားမြင်ပြီး နောက် နတ်ရွာစံလွန်တော်မူပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောသဖြင့် သိရှိရလေသည်။ ။ ကျွန်ုပ်မှာ ခရီးရောက်မဆိုက် ဤသတင်းကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ထိပ်တွင် မြွေကိုက် လိုက်ဘိသကဲ့သို့ မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသဖြင့် မြင်းပေါ်မှ လိမ့်မကျရန် မနည်းသတိထားလိုက်ရ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်လည်း အခြွေအရံများကို ခွဲစေ၍ ကျွန်ုပ်တစ်

ယောက်တည်း အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လက်ပါးစေတစ် ယောက်အား မြင်းကို အပ်ခဲ့၍ အဝတ်အစားလဲပြီး သော် နန်းတော်ဆီသို့ ပြေးလေ၏။

တောင်နန်းမတော်၏ အဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ မင်းလုလင်တစ်ယောက် ထွက်လာသည် ကို တွေ့ရသည် နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းကြည့်ရာ မိဖုရားခေါင်ကြီးမှာ မွန်းတည့် အချိန်လောက်၌ နတ်ရွာစံလွန် တော်မူကြောင်း၊ သားတော်ကလေးမှာ မီးမဖွားမီကပင် ကံတော်ကုန်ရှာပြီဖြစ် ကြောင်းနှင့် ပြောလေ၏။ မိဖုရားငယ်နှစ်ပါးနှင့် ကိုယ်လုပ်တော်သုံးယောက်တို့ မှာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သောအခါ အပြင်သို့ ထွက်ပြေး လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ခြေကိုဖက်၍ ငိုကြွေးကြလေ၏။

မီးရှူးသန့်စင်ရေးကိစ္စ၌ အကြီးအမှူးအဖြစ်ဖြင့် ဆောင်ရွက်ရသော အထိန်းတော်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားသည် ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ နဂိုကပင် သင်္ကာမကင်း ရှိနေသည့် အခိုက် ဤကဲ့သို့ အထိန်းတော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားသည် ကို မြင်ရသောအခါ အကြံတစ်ခု ရသည် နှင့် မိဖုရားငယ်များ နှင့် အခြားကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမများအား သင့်တော်ရုံမျှသာ စကားပြောဆိုပြီးသော် နေအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မင်းလုလင် တစ်ယောက်အား အထိန်းတော်ကြီးကို အခေါ်လွှတ်စေ၍ ၎င်းရောက်လာသည့် အခါ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို စစ်ကြော မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ အထိန်းတော်ကြီးမှာ ယခင်ကထက် ပင်လျှင် မျက်နှာပျက်ပြီးလျှင် မိဖုရားခေါင်ကြီး နတ်ရွာစံရသည် မှာ မီးမဖွားတော်မူနိုင်၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ သားတော်ကလေးမှာ မီးမဖွားမီကပင် ကံတော်ကုန်ရှာပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြော ဆိုသော်လည်း

အချို့မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရာတွင် အယောင်ယောင် အမှားမှား ရှိနေသည့် ပြင် ကံတော်ကုန်လျှင် ကုန်ချင်း ဘုရင်ကြီးကြွမလာမီ မင်းလက်ဝဲနှင့် ၎င်း၏ အိမ်တော်ပါ ကျေးကျွန်တစ်ယောက် လာရောက်သေးကြောင်းပြောဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ယခင်ကထက်ပင် သင်္ကာမကင်း ရှိခဲ့ပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်က သားတော်ကလေး၏ အလောင်း အဘယ်မှာ နည်းဟု မေးပြန်ရာ ၎င်းက အချင်းခံယူသော ရွှေလင်ပန်းနှင့် အတူ ရေဆိပ်သို့ မျှောရန် ပေးအပ်လိုက်ကြောင်းနှင့် ပြောပြန်၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ထီးနန်းအစဉ်အလာ မဟုတ်ဘဲ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရမည်လောဟု ဒေါသထွက်၍ လာပြီးလျှင် ခါးထဲမှ ဓားမြောင်ကို ထုတ်၍ ရင်ဝကို ထောက်ထားပြီးနောက် ဟုတ်မှန်သည့် အတိုင်း မပြောက ဤနေရာတွင် ပင် အသက်ပျောက်စေမည်ဟု ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုသောအခါ အထိန်းတော်ကြီးလည်း ကျွန်ုပ် အား နူးထောက်၍ ရှိခိုးလေ၏။ ၎င်းက မင်းလက်ဝဲသည် သားတော်ကလေး ဖွားမြင်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရောက်၍ လာပြီးလျှင် သားတော်ကလေးကို ယူဆောင်သွားကြောင်း၊ ၎င်း၏ ကျေးကျွန်အား သားတော်ကလေးကို ချက်ချင်းပင် ရေဆိပ်သို့ ယူဆောင်သွားပြီး နောက် အိုးတစ်လုံးတွင် ထည့်၍ မျှောလိုက်ရန် အမိန့်ပေးသည် ကို ကြားလိုက်ရကြောင်း၊ မိမိနှင့် တကွ အခြားကိုယ်လုပ်တော် မောင်းမငယ်များမှာ ဘုရင်ကြီးထက်ပင် မင်းလက်ဝဲကို ကြောက်ရွံ့ကြရကုန်သဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နေခဲ့ရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရကား ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ဆေးရေး၍ ထားဘိသကဲ့သို့ လှပတင့်တယ် ချစ်ချင်စဖွယ်ကောင်းသော သားတော်ကလေးမှာ မင်းလက်ဝဲလက်သို့ ပါသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျှောက်တင်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ နေမဝင်သေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆင်းရဲသား အဝတ်

အစားများကို အမြန်လဲပြီးလျှင် ယူစရာရှိသော ပစ္စည်း အနည်းငယ်ကို ယူ၍ မြင်းသစ်တစ်စီးကို ထုတ်စေပြီးသော် တံခါးမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သုသာန်သို့ သွားလမ်းအတိုင်း မြင်းကို အစွမ်းကုန်နှင့်ခဲ့လေ၏။ ရေဆိပ်သို့ သွားသောလမ်းမှာ ထိုလမ်း တစ်လမ်းတည်းသာ ရှိ၍ ခရီးသုံးတိုင်ခန့်ကွာဝေးလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း လမ်း၌ သတင်းအစအနကို နားထောင်ရင်းမြင်းကို နှင်ခဲ့လေ၏။ ရေဆိပ်ဆီမှ မောင်းလာသော လှည်းတစ်စီးကို တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ်က ရေအိုးနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါ၏။ လောဟု မေးမြန်းရာ လှည်းသမားက ကွမ်းတစ်ရာ ညက်ခန့်လောက်က မိမိတို့ လှည်းသည် ဤနေရာ၌ ခေတ္တရပ်နားလျက်ရှိစဉ် လူနှစ်ယောက်တို့သည် မြစ် ဆိပ်ဘက်သို့ တည့်တည့်ကြီး လျှောက်သွားကြကြောင်း၊ ၎င်းလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ဓားကို ကိုင်လျက် အခြားတစ်ယောက်မှာ ပခုံးပေါ်တွင် အိုးတစ်လုံး ကို ထမ်း၍ သွားကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အားတက်၍ လာပြီးလျှင် မြင်းကို ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုး၍ နှင်ပြန်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ကား နေသည် ဝင်လုဆဲဆဲရှိနေပြီဖြစ်၍ ခရီးတိုင်ဝက်ခန့်မျှ နှင်မိလေသော် ဖြူဖွေးသော ရေပြင်ကိုပင် မြင်ရချေပြီ။ လူကိုမူကား ထင်းခွေ ယောက်ျားနှင့် နွားကျောင်းသားများမှ တစ်ပါး အရိပ်အယောင်ကိုမျှ ပင် မတွေ့ရဘဲ ရှိလေ၏။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်လေလျှင်နေမှာ တောင်ဆွယ်တွင် ကွယ်လုဆဲဆဲ ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ပျက်လုမတတ် ရှိနေစဉ် ကျွန်ုပ်ရှိနေသော နေရာနှင့် တစ်ခေါ်ခန့်ဝေးသော မြစ်ညာတွင် ရေဆိပ်သို့ ဆင်းလျက်ရှိသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုနေရာ၌ မြစ်သည် အတန်ငယ်ကွေ့လျက် ရှိသဖြင့် လူနှစ်ယောက်၏ အရိပ်သည် တောင်စွယ်မှ လက်တစ်လုံးခန့်မျှသာ ကျန်ရှိနေသော နေ၏ အလင်းရောင်၌ ခပ်ရေး

ရေးသာ ပေါ်လျက်ရှိလေရာ တစ်ယောက်သောသူသည် ရေအိုးကိုထမ်း
ကာ ရေစပ်သို့ပင် ဆင်း၍ နေခဲ့ချေပြီ။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဓားလွတ်
ဆွဲနုတ်ကာ ထိုသူများ ရှိရာသို့ မြင်းကို တစ်ဟု န်တည်း စိုင်း သွားလေ၏
။

၎င်းတို့ ရှိရာသို့ ရောက်လေလျှင် ဓားကိုကိုင်၍ ကမ်းစပ်၌ စောင့်နေ
သူက ကျွန်ုပ်ပြေးလာသည် ကို မြင်သောအခါ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်ရန်
ပြင်ဆင်လေ၏။ သို့သော် အနီးသို့ရောက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်
သည် ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းကို ဖြေ၍ ချလိုက်သောအခါ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်
၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ဓားကိုချလိုက်ပြီးလျှင် ဒူးထောက်၍
ရှိခိုးကာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျက်ရှိလေသည် ။ ကျွန်ုပ်က
မေးမြန်းသောအခါ ကျွန်ုပ်ထင်မြင်သည့် အတိုင်း မင်းလက်ဝဲ၏ အမိန့်
ကို လျှို့ဝှက်စွာ ဆောင်ရွက်ရကြောင်းဖြင့် ဝန်ခံကြ၏။ ထိုအချိန် ရေစပ်
သို့ ဆင်းနေပြီ ဖြစ်သောသူသည် လည်း ကျွန်ုပ်အမိန့်အတိုင်း ရေပေါ်သို့
ချပြီးဖြစ်သော အိုးကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ ယူခဲ့လေ၏။ အိုးအတွင်း၌ ကား
ပုဆိုးတစ်ထည်ဖြင့် ရစ်ပတ်ထားသော ရွှေရုပ်တမျှ လှပသည့် သားတော်
ကလေးကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ဤအကြောင်းကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်
ကိုမျှ မပေါက်ကြားစေရန် မင်းချင်း နှစ်ယောက်အား သစ္စာရေတိုက်ပြီး
သော် သားတော်ကလေးကို ရင်ခွင်တွင် ပိုက်၍ ကျွန်ုပ်လာခဲ့သော
မြစ်ရိုး အတိုင်း မြင်းကို ပြန်၍ နှင်ခဲ့လေ၏။ ထိုနေရာမှ ရှေ့သို့ အတန်င
ယ်သွားမိလေ၏။ မနီးမဝေးတွင် ဆိုက်ကပ်၍ ထားသော လှေကြီးသုံးစ
င်းကို မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် အကြံတစ်ခု ရသည် နှင့် ထိုလှေကြီး
များ ရှိရာသို့ မြင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း နှင်ခဲ့လေ၏။ ထိုလှေသုံး စင်းအန
က် နှစ်စင်းမှာ အတော်ဝေးသောအရပ်၌ ရှိနေ၍ လှေကြီးတစ်စင်းမှာ အ

ခြားလှေနှစ်စင်းထက် ကြီးပြီးလျှင် အနီးဆုံးလည်း ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်သည် ချုံကွယ် တစ်ခုနောက်တွင် မြင်းကို ချည်ထားခဲ့၍ လှေကြီးရှိရာသို့ ရှေးရှုလာခဲ့ပြီးလျှင် လှေပေါ်သို့ ရဲဝံ့စွာတက်ခဲ့လေ၏။ လှေသူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့ မှာ ကျွန်ုပ်ကို လူဆိုးတစ်ယောက် ထင်မှတ်ကာ ပထမ၌ ထိတ်လန့် သွားသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကို အသေအချာမြင်ရသောအခါ ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်ခံစကား ပြောပြီးလျှင် ပုဆိုးဖြင့် ပတ်ရစ်၍ ထားသောအထုပ်ကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေကြလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း မိမိမှာ ဒုက္ခသည် တစ်ဦးဖြစ်၍ ကလေး၏ မိခင်သည် ကလေးကို မျက်နှာမြင်ပြီးသည့် နောက် ချက်ချင်းပင် သေဆုံးသွားကြောင်း၊ မိမိမှာ ကလေးကို ကျွေးမွေးသုတ်သင်ခြင်း မပြုနိုင်၍ ပေးလိုကြောင်း၊ ဤ ကလေးကို သက်ဆိုးရှည်အောင် ကျွေးမွေးမည် ဆိုပါက ဤမြလက်စွပ်ကို ရောင်းချပြီးလျှင် ကျွေးမွေးပါမည့် အကြောင်း နှင့် တောင်းပန်ပြောဆိုလေ၏။

လှေသူကြီးနှင့် လှေသူကြီးကတော်တို့ မှာ ကံအားလျော်စွာပင် သားသမီး မရှိသူများ ဖြစ်ရကား ပထမ၌ လှေသူကြီးသည် ခပ်ဖယ်ဖယ် ပြုလုပ်လျက် ရှိသော်လည်း မီးရောင်တွင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်လျက်ရှိသော ကျွန်ုပ်၏ မြလက်စွပ်ကို မြင်သောအခါ လင်မယား နှစ်ယောက်တို့ သည် ဝမ်းမြောက်စွာ လက်ခံကြလေ၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်မှာ ၎င်းတို့၏ မျိုးရိုးဇာတိကို မေးမြန်းနိုင်လေရာ ၎င်းတို့ မှာ တကောင်းမြို့မှ ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အတော်အတန် ပြည့်စုံသော ကုန်သည် ရိုးရာဖြစ်၍ အောက်ပြည်သို့ ကုန်ကူးသန်းရေးအတွက် စုန်ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အမည်ကို ကိုမောင်ရောက်ဟု ပြောပြီးလျှင် နောက်တစ်နှစ် ကြာသည့် အခါ သားငယ်အား ကြည့်ရှုရန်

လာရောက်လည်ပတ် ပါဦးမည့် အကြောင်း၊ ထိုအတွင်း ကလေးကို အထူးဂရုစိုက်၍ ကျွေးမွေးကြည့်ရှုပါမည့် အကြောင်းနှင့် ထပ်လောင်းတောင်းပန်လေ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်တို့ ဖြင့် ပြည့်သော မျက်လုံးများ ဖြင့် မင်းသားကလေးအား ကြည့်ပြီးသော် အကြိမ်ကြိမ် နမ်းရှုပ်လျက် လှေသူကြီး လင်မယားလက်ထဲသို့ ထည့် လိုက်လေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်လည်း လေးလံသော ခြေလှမ်းများ ဖြင့် လှေပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ ပြီးလျှင် ချုံကွယ်တွင် ချည်၍ ထားခဲ့သော မြင်းပေါ်သို့တက်ကာ မြို့သို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

မြို့သို့ရောက်၍ ပထမဆုံး ကြားသိရသော သတင်းမှာ မြောက်နန်းမတော် မိဖုရားကလေး၌ ထိုအချိန်ထိုအခါ၌ပင် သားတော်ကလေး တစ်ပါးရရှိခြင်း ဖြစ်လေသည် ။

ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း မိုင်းသာသို့ မသွားမီ မိဖုရားခေါင်ကြီး ပြောဖူးသော အိပ်မက်ကို ပြန်၍ သတိရမိ၏။
